

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permiseunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and R.A. „Monitorul Oficial” (www.monitoruloficial.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court’s database HUDOC.

Emitent CURTEA EUROPEANĂ A DREPTURILOR OMULUI
Publicată în : MONITORUL OFICIAL nr. 423 din 24 iunie 2010

HOTĂRÂREA
din 1 aprilie 2008,
definitivă la 1 iulie 2008,
în Cauza Valentin Dumitrescu împotriva României
(Cererea nr. 36.820/02)

În Cauza Valentin Dumitrescu împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a treia), statuând în cadrul unei camere formate din: Josep Casadevall, președinte, Corneliu Bîrsan, Boštjan M. Zupančič, Alvina Gyulumyan, Egbert Myjer, Ineta Ziemele, Luis López Guerra, judecători, și din Stanley Naismith, grefier adjunct de secție,

după ce a deliberat în camera de consiliu la data de 11 martie 2008,

pronunță următoarea hotărâre, adoptată la această dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află o cerere (nr. 36.820/02) îndreptată împotriva României, prin care 2 cetățeni ai acestui stat, domnul Valentin Dumitru Dumitrescu și, mama sa, doamna Iordana Cornelia Dumitrescu (*reclamanții*), au sesizat Curtea la data de 2 octombrie 2002 în temeiul art. 34 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Reclamanții au fost reprezentați de doamna N. Popescu, avocat profesând în București, renunțând la serviciile doamnei avocat după depunerea observațiilor. Guvernul român (*Guvernul*) este reprezentat de agentul său, domnul R. H. Radu, din cadrul Ministerului Afacerilor Externe.

3. Reclamanții au susținut în special că li s-au încălcat dreptul de acces la o instanță și dreptul la respectarea bunurilor din cauza neexecutării unei hotărâri definitive și a refuzului instanțelor de a analiza pe fond cererea de restituire a unui teren pe vechiul amplasament și s-au plâns de durata excesivă a procedurilor civile de restituire a terenului respectiv.

4. La data de 24 ianuarie 2006, Curtea a decis să comunice cererea Guvernului. Invocând prevederile art. 29 § 3 din Convenție, aceasta a decis să analizeze în același timp admisibilitatea și temeinicia cauzei.

5. În observațiile sale din data de 31 iulie 2006, reclamantul, moștenitor legal al reclamantei, a informat Curtea despre decesul acesteia, ce a avut loc la data de 13 aprilie 2006. Din motive de ordin practic, prezenta hotărâre va continua să facă referire, în faptele pertinente, la reclamanți, deși în prezent calitatea de reclamant trebuie atribuită numai domnului Valentin Dumitru Dumitrescu.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

6. Reclamantul s-a născut în anul 1948 și locuiește în București. Reclamanta s-a născut în anul 1914.

7. O rudă a reclamanților, D.G., a dobândit în anul 1940, printr-un contract de vânzare-cumpărare, un teren agricol în suprafață de 4 ha, care a fost naționalizat în anul 1953 de către autoritățile comuniste și folosit de o societate agricolă de stat. Terenul în discuție, situat într-o regiune de câmpie, în comuna Chiajna, în apropiere de București, a făcut obiectul Legii fondului funciar nr. 18/1991 (Legea nr. 18/1991) și a fost recalificat în anul 1996 de către autorități ca teren situat în zona constructibilă a orașului București (teren intravilan). Cu toate acestea, comisia pentru aplicarea Legii nr. 18/1991 din Chiajna (Comisia Chiajna) a rămas competentă cu aplicarea acestei legi în privința tuturor terenurilor ce fuseseră administrate înainte de 1990 de societatea agricolă din Chiajna, așa cum a fost și cazul terenului în cauză.

A. Acțiune în reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha

8. În anul 1991, în temeiul Legii nr. 18/1991, reclamanții leau solicitat succesiv comisiilor Chiajna și București să le reconstituie dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha în cauză.

9. În 1992 și 1994, Comisia Chiajna i-a pus pe niște foști funcționari ai primăriei locale în posesia terenului revendicat de reclamanți. În anul 1995 și la data de 28 martie 1996, ea le-a eliberat titluri de proprietate asupra acestui teren, care a fost vândut în aprilie 1996 de către noii proprietari unei societăți comerciale.

10. La data de 9 mai 1996, comisia abilitată cu aplicarea Legii nr. 18/1991 în București și în județul Ilfov, din care făcea parte comuna Chiajna, (Comisia Ilfov) a respins cererea formulată de reclamanți în anul 1991, din cauză că aceștia nu au dovedit că avuseseră un drept de proprietate asupra terenului în discuție în momentul naționalizării.

11. Reclamanții au sesizat Judecătoria Buftea cu o acțiune împotriva Prefecturii București și a Prefecturii Ilfov în anularea Hotărârii din data de 9 mai 1996. În cursul procedurii, Comisia Chiajna a informat instanța că i-a pus pe niște terți, conform Legii nr.

18/1991, în posesia unui teren din care făcea parte și parcela revendicată de reclamanți. Prin Sentința din data de 26 noiembrie 1996, Judecătoria Buftea a admis acțiunea reclamanților cu motivarea că își dovediseră, prin contractul de vânzare-cumpărare din anul 1940 și prin martori, dreptul de proprietate pe care îl aveau asupra terenului în suprafață de 4 ha. În temeiul Legii nr. 18/1991, instanța a statuat că reclamanților trebuia să li se reconstituie dreptul de proprietate „asupra terenului în suprafață de 4 ha, pe raza comunei Chiajna“. Din sentință reiese că reclamanții nu au solicitat rambursarea cheltuielilor de judecată. Această sentință a rămas definitivă prin nerecurare de către părțile în litigiu.

B. Cererea de intervenție voluntară într-o procedură ce viza recunoașterea dreptului de proprietate asupra terenului în litigiu și punerea în posesie asupra acestui teren

12. La data de 14 februarie 1995, reclamanții au depus concluzii de intervenție voluntară într-o procedură aflată pe rol în fața secției de contencios administrativ a Tribunalului București, procedură care se desfășura între foștii funcționari menționați mai sus, alți terți și autoritățile locale și care avea ca obiect anularea titlului administrativ de proprietate eliberat în anul 1995 pentru o parte din terenul în cauză (vezi paragraful 9 de mai sus). Plângându-se de abuzurile Comisiei Chiajna, ei i-au solicitat instanței să anuleze titlul de proprietate din anul 1995, să le recunoască dreptul de proprietate asupra celor 4 ha dobândite de ruda lor în anul 1940 și să oblige autoritățile competente să îi pună în posesia acestui teren.

13. După ce tribunalul și-a declinat competența în favoarea Curții de Apel București, la termenul de judecată din 23 ianuarie 1996, Curtea de Apel a supus dezbaterii părților și a declarat admisibilă cererea părților interesate.

14. Prin Încheierea de ședință din data de 25 iunie 1996, Secția de contencios administrativ a Curții de Apel București și-a constatat din oficiu necompetența și a trimis cauza în fața instanțelor civile.

15. După ce a ținut o primă ședință de judecată la data de 9 decembrie 1996, prin Sentința din data de 10 martie 1997, pe baza contractului de vânzare-cumpărare din anul 1940 și a Sentinței definitive din data de 26 noiembrie 1996 menționate mai sus, Judecătoria Sectorului 6 București a admis cererea de intervenție voluntară a reclamanților și a obligat Prefectura București și Comisia Chiajna la reconstituirea dreptului de proprietate al reclamanților asupra terenului în suprafață de 4 ha, precizând amplasamentul exact al acestuia, și la punerea lor în posesia acestui teren.

16. După casarea cu trimitere spre rejudecare a sentinței menționate mai sus din 12 octombrie 1998, pentru viciu de procedură, prin Sentința din 12 noiembrie 1999, Judecătoria Sectorului 6 București a respins cererea reclamanților de a le reconstitui dreptul de proprietate ca fiind lipsită de obiect, pe motivul că „sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 (...) le recunoscuse și reconstituise deja dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha“. Judecătoria a anulat titlul de proprietate eliberat foștilor funcționari ai primăriei în anul 1995.

17. Reclamanții au formulat apel împotriva acestei sentințe, cu motivarea că cererea lor de reconstituire a dreptului de proprietate urmărise într-adevăr revendicarea terenului cumpărat de ruda lor în anul 1940 și că Sentința definitivă din data de 26 noiembrie 1996 nu identificase cu exactitate amplasamentul terenului care trebuia să le fie restituit, de unde interesul de a interveni în procedură. Ei au solicitat tribunalului să dispună o expertiză tehnică topografică pentru a identifica terenurile în litigiu și pentru a le constata dreptul de a li se restitui terenul rudei lor.

18. În ședința de judecată din data de 24 martie 2000, Tribunalul București a amânat cauza pentru data de 9 mai 2000, deoarece unuia dintre judecători nu îi era îngăduit să judece, întrucât se pronunțase deja la judecarea în primă instanță a cauzei. La această dată, reclamanții i-au cerut instanței să stabilească un nou termen pentru a-și putea pregăti apărarea.

19. Prin Decizia din data de 11 octombrie 2000, Tribunalul București a respins apelul reclamanților. Pasajele relevante ale deciziei sunt următoarele:

„Dreptul de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha le-a fost reconstituit intervenienților prin sentința rămasă definitivă din data de 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea. Instanța a decis în mod corect doar să reconstituie dreptul de proprietate asupra celor 4 ha de teren pe raza comunei Chiajna, în conformitate cu posibilitățile instanțelor în temeiul Legii nr. 18/1991, deoarece stabilirea dreptului de proprietate și a amplasamentului terenului în discuție este un drept exclusiv al comisiei pentru aplicarea Legii nr. 18/1991. A admite un punct de vedere contrar ar avea drept consecință intervenția nelegală a justiției în atribuțiile prevăzute de lege pentru comisiile menționate mai sus.

Cererea de intervenție din data de 14 februarie 1995 nu poate fi calificată drept cerere în revendicare a parcelei de teren în suprafață de 4 ha, deoarece din cerere reiese că reclamanții nu au solicitat decât reconstituirea dreptului de proprietate. Conform articolului 294 § 1 din Codul de procedură civilă, reclamanții nu-și pot modifica cererea în apel.”

20. După ce a ținut o primă ședință de judecată la data de 22 februarie 2001, când a amânat cauza, stabilind un nou termen din motiv de viciu de procedură de citare, așa cum s-a întâmplat și la datele de 5 aprilie, 13 septembrie, 8 noiembrie și 20 decembrie 2001, prin Decizia din data de 4 aprilie 2002, Curtea de Apel București a respins recursul formulat de reclamanți, confirmând Decizia din 11 octombrie 2000 a Tribunalului București.

21. La o dată neprecizată în anul 2003, Prefectura Ilfov, de care aparține comuna Chiajna, le-a precizat reclamanților că, în temeiul normelor de aplicare a Legii nr. 18/1991, comisiile aveau competența exclusivă în ceea ce privește punerea în posesie și stabilirea amplasamentelor terenurilor ce trebuiau restituite părților interesate. Ea a observat că Sentința din 26 noiembrie 1996 nu precizase în dispozitivul său că punerea în posesie a reclamanților trebuia să se facă pe vechiul amplasament al terenului ce îi aparținuse rudei lor.

C. Contestația referitoare la executarea Sentinței din 26 noiembrie 1996

22. La data de 20 septembrie 1999, reclamanții au sesizat Judecătoria Buftea cu o contestație referitoare la executarea Sentinței din 26 noiembrie 1996 a aceiași instanțe,

urmărind interpretarea dispozitivului acestei sentințe (contestație la titlu). În mod special, ei doreau să afle dacă terenul în suprafață de 4 ha ce trebuia să le fie restituit era cel ce făcuse obiectul contractului de vânzare-cumpărare din anul 1940, menționat în considerentele sentinței.

23. Prin Sentința din data de 28 octombrie 1999, instanța a statuat că cererea lor nu putea fi analizată în cadrul unei astfel de acțiuni, deoarece dispozitivul Sentinței din 26 noiembrie 1996 era foarte clar, referindu-se exclusiv la reconstituirea unui titlu de proprietate în baza Legii nr. 18/1991. Pe de altă parte, identificarea și punerea în posesia unui teren individualizat erau de competența exclusivă a comisiilor administrative.

24. Atât apelul, cât și recursul reclamanților împotriva acestei sentințe au fost respinse ca nefondate, primul prin Decizia din 15 mai 2000 a Tribunalului București, iar al doilea prin Decizia din 18 septembrie 2000 a Curții de Apel București.

D. Demersurile reclamanților pentru executarea Sentinței din 26 noiembrie 1996

25. În urma Deciziei din 11 mai 1995 a Consiliului Municipiului București, aprobată în anul 1996 de departamentul de urbanism și amenajare a teritoriului, mai multe terenuri agricole aflate în vecinătatea Capitalei, printre care parcela de 4 ha dobândită de ruda reclamanților în anul 1940, au fost recalificate drept terenuri situate în zona construibilă a Bucureștiului. Prin urmare, valoarea comercială a parcelei respective a crescut rapid.

26. La data de 4 aprilie 1997, Primăria București a răspuns la o scrisoare a reclamanților, în sensul că Comisia Chiajna era competentă cu executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996.

27. La 11 iunie și 5 septembrie 1997, autoritățile însărcinate cu cadastrul din București și Ilfov i-au informat pe reclamanți că parcela revendicată se afla în perimetrul municipiului București și că aplicarea Legii nr. 18/1991 de către Comisia București se afla în curs de desfășurare.

28. La data de 6 ianuarie 1998, reclamanții i-au solicitat Comisiei Chiajna să le reconstituie dreptul de proprietate asupra parcelei de 4 ha în cauză, conform Legii nr. 18/1991, modificată în 1997, invocând, printre altele, în sprijinul cererii lor, Sentința din 26 noiembrie 1996. Comisia Chiajna a refuzat să îi pună în posesia acestei parcele și nu le-a făcut propuneri pentru a-i pune în posesia unui alt teren, conform sentinței menționate mai sus.

29. La data de 5 octombrie 1998, invocând, printre altele, Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, reclamanții au depus o plângere penală la parchetul competent, invocând refuzul primarului din Chiajna de a-i pune în posesia parcelei de 4 ha în discuție. Ei nu au primit niciun răspuns la plângere.

30. La data de 20 februarie 2003, reclamanții i-au solicitat Comisiei Chiajna să îi pună în posesia unui teren în suprafață de 4 ha, conform Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 și contractului de vânzare-cumpărare din anul 1940.

31. Prin procesul-verbal din 10 martie 2003, pe care reclamanții l-au primit și l-au semnat la data de 22 iulie 2003, Comisia Chiajna i-a pus în posesia a 7 parcele de teren agricol, în suprafață totală de 4 ha, pe raza comunei Chiajna.

32. La data de 10 noiembrie 2003, Comisia Chiajna le-a precizat reclamanților, nemulțumiți de parcelele ce le fuseseră atribuite, că nu mai existau alte terenuri disponibile în urma aplicării Legii nr. 18/1991 și i-a invitat să se prezinte pentru a li se elibera un titlu de proprietate. Din dosar reiese că reclamanții au refuzat să dea curs acestei invitații.

II. Dreptul și practica internă pertinente

33. În ceea ce privește competența instanțelor de a analiza deciziile comisiilor administrative abilitate cu aplicarea Legii nr. 18/1991, esențialul reglementării interne relevante, și anume extrasele din Legea nr. 18/1991, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 37 din 20 februarie 1991 și republicată la data de 5 ianuarie 1998, după modificările aduse prin Legea nr. 169/1997 pentru modificarea și completarea Legii fondului funciar nr. 18/1991, este descris în Hotărârea *Glod împotriva României* (nr. 41.134/98, §§ 22-24, 16 septembrie 2003).

34. Jurisprudența internă divergentă referitoare la competența instanțelor de a analiza legalitatea modului în care comisiile administrative stabileau amplasamentul terenurilor ce trebuiau restituite în temeiul Legii nr. 18/1991 a fost rezumată în Hotărârea *Hauler împotriva României* (nr. 67.703/01, §§ 19-21, 12 iulie 2007). După modificarea Legii nr. 18/1991 prin Legea nr. 169/1997 și Legea nr. 1/2000 pentru reconstituirea dreptului de proprietate asupra terenurilor agricole și celor forestiere, solicitate potrivit prevederilor Legii fondului funciar nr. 18/1991 și ale Legii nr. 169/1997, în sensul întinderii, de acum înainte nelimitate, a competenței instanțelor chemate să statueze asupra legalității deciziilor administrative ale comisiilor, larga majoritate a instanțelor interne au statuat că instanțele aveau competența să analizeze legalitatea modului în care comisiile au stabilit amplasamentul terenurilor ce trebuiau să fie atribuite reclamanților (deciziile din 6 februarie 2002, 13 mai 2003 și 27 iunie 2005 ale curților de apel Timișoara, Târgu Mureș și, respectiv, Bacău; *a contrario*, deciziile din 5 aprilie 2000 și 3 iunie 2005 ale curților de apel Oradea și, respectiv, Craiova). Pe de altă parte, în decizia sa din data de 6 februarie 2002 menționată mai sus, Curtea de Apel Timișoara a considerat că, după ce a urmat procedura prevăzută de Legea nr. 18/1991, reclamanta nu era obligată să urmeze procedura Legii nr. 1/2000 pentru analizarea chestiunii aplicării Legii nr. 18/1991 și, în special, a chestiunii amplasamentului terenului ce îi fusese atribuit de comisie.

35. Art. 13 din Legea nr. 18/1991 prevedea că, în regiunile de câmpie, punerea persoanelor îndreptățite în posesia unor terenuri situate în afara zonei construibile a unei localități este realizată de comisia administrativă, nu neapărat pe vechiul amplasament deținut de părțile interesate. După modificarea acestei legi prin Legea nr. 1/2000, art. 2 prevede că punerea în posesie se face în mod normal pe vechiul amplasament, cu condiția ca același teren să nu le fi fost atribuit unor terți conform Legii nr. 18/1991. În ceea ce privește terenurile situate în zona construibilă a unei localități, Legea nr. 18/1991, interpretată prin jurisprudența în materie, prevedea principiul atribuirii de terenuri pe vechiul amplasament, în special dacă terenul nu le fusese atribuit unor terți, înainte de intrarea în vigoare a legii, pentru ași construi

casa. În mai multe cauze, instanțele interne au statuat pe fond că, în temeiul art. 13 din Legea nr. 18/1991, fiind vorba chiar de terenurile situate în regiunile de câmpie, refuzul comisiilor administrative de a pune în posesie persoanele îndreptățite pe vechiul amplasament nu trebuie să fie arbitrar, ci justificat (deciziile nr. 449/1994, 9/1995 și nr. 228/1996 ale Curții de Apel Galați și Decizia nr. 944 din 15 mai 1996 a Curții Supreme de Justiție; a contrario, Decizia din 25 aprilie 1995 a Curții de Apel Galați).

36. Din prevederile Legii nr. 18/1991, în special din art. 8, reiese că pentru a stabili dreptul de proprietate al persoanelor îndreptățite asupra terenurilor ce fac obiectul acestei legi, autoritățile competente procedează la reconstituirea acestui drept de proprietate, la cererea părților interesate, procedură care se încheie cu eliberarea unui titlu administrativ de proprietate. Procedura administrativă și, după caz, cea judiciară în discuție se finalizează prin punerea în posesie asupra terenului și eliberarea titlului de proprietate. De altfel, doctrina și jurisprudența internă au fost divergente în ceea ce privește posibilitatea de a introduce o acțiune în revendicare pentru a-și valorifica dreptul de proprietate pentru o persoană care, în cadrul procedurii menționate mai sus, nu beneficia încă de un titlu administrativ de proprietate, ci numai de un certificat administrativ eliberat de comisie și de un proces-verbal de punere în posesia terenului în litigiu (vezi, pentru admisibilitatea acțiunii, Decizia Curții de Apel Pitești nr. 2.159 din 16 octombrie 1998; *a contrario*, în special Decizia Secțiilor Unite ale Curții Supreme de Justiție din data de 30 iunie 1997).

ÎN DREPT

I. Asupra pretinselor încălcări ale art. 6 § 1 din Convenție

37. Reclamantul invocă două încălcări ale dreptului său de acces la o instanță din cauza neexecutării Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 și a refuzului instanțelor de a-i analiza pe fond cererea de restituire a unui teren pe vechiul amplasament. De asemenea, el se plânge de durata excesivă a procedurilor în cauză. Reclamantul invocă art. 6 § 1 din Convenție, care prevede următoarele în partea sa relevantă:

„Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil (...) și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...).”

A. Asupra neexecutării Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea

1. Asupra admisibilității

38. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Asupra fondului

39. După ce a contestat modul în care Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 a fost executată la data de 10 martie 2003 de către autorități, în observațiile sale, reclamantul consideră că a suferit o încălcare a dreptului său de acces la o instanță din cauza executării tardive a acestei sentințe. El pune în evidență faptul că această întârziere nu se poate explica prin imposibilitatea autorităților de a identifica amplasamentul pe care îl solicitase sau prin desfășurarea procedurii în care a intervenit, avându-se în vedere că din dosar reiese că autoritățile știau unde era situată parcela revendicată și că ele nu au obținut o suspendare a executării sentinței definitive în cauză. Pe de altă parte, înainte de 10 martie 2003, autoritățile nu au făcut nicio propunere de punere în posesie asupra vreunui teren conform Sentinței din 26 noiembrie 1996.

40. Guvernul apreciază că dreptul de proprietate al reclamantului și al mamei sale asupra terenului în suprafață de 4 ha situat pe raza comunei Chiajna era un drept condiționat, ce depindea de identificarea amplasamentului. Dacă alegerea amplasamentului aparținea autorităților, imprecizia reclamantului și a mamei sale în ceea ce privește identificarea vechiului amplasament și atitudinea lor insistentă cu privire la restituirea vechiului lor teren au determinat Comisia Chiajna să aștepte sfârșitul procedurilor pentru a-i pune în posesie. În plus, reclamantul a fost informat de Comisia Chiajna despre imposibilitatea punerii în posesie pe amplasamentul deținut de ruda sa în anul 1940.

41. Curtea reamintește că, potrivit unei jurisprudențe constante, executarea unei sentințe sau a unei decizii, indiferent de la ce instanță ar emana, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din „proces” în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, Culegere de hotărâri și decizii, 1997-II, § 40). Pe de altă parte, admitând faptul că dreptul de acces la o instanță nu poate obliga un stat să asigure executarea fiecărei sentințe cu caracter civil, oricare ar fi ea și oricare ar fi circumstanțele (*Sanglier împotriva Franței*, nr. 50.342/99, § 39, 27 mai 2003), ea reiterează totuși că dacă administrația refuză sau omite să se execute ori dacă întârzie să o facă, garanțiile art. 6 de care a beneficiat justițiabilul în faza judiciară a procedurii își pierde orice rațiune de a fi (*Hornsby*, citată mai sus, § 41).

42. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale cazului de față și a constatat încălcarea dreptului reclamantilor la un acces efectiv la o instanță din cauza executării tardive de către autorități a sentințelor definitive care le obliga, în temeiul Legii nr. 18/1991, să reconstituie dreptul de proprietate al părților interesate asupra unor terenuri (vezi, printre altele, *Acatrinei împotriva României*, nr. 7.114/02, §§ 37-44, 6 octombrie 2006, și *Gavrileanu împotriva României*, nr. 18.037/02, §§ 36-46, 22 februarie 2002).

43. Curtea a analizat cauza de față și consideră că Guvernul nu a prezentat niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie. În mod special, aceasta observă că Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 dispunea ca autoritățile locale să reconstituie dreptul de proprietate al reclamantului și al mamei sale asupra unui teren în suprafață de 4 ha situat pe raza comunei Chiajna, fără a preciza amplasamentul acestui teren. Curtea observă că, chiar dacă sentința în cauză nu preciza în mod expres acest lucru, din

dreptul intern în materie reiese că reconstituirea efectivă a dreptului de proprietate implica punerea în posesie asupra unui teren și eliberarea unui titlu administrativ de proprietate de către autoritățile locale, singurele competente în materie de executare a sentinței menționate mai sus (vezi paragraful 36 de mai sus). Or, Curtea constată că Guvernul nu contestă faptul că reclamantul și mama sa au primit și au semnat procesul-verbal de punere în posesie asupra parcelelor în suprafață totală de 4 ha la data de 22 iulie 2003 și că au fost invitați să se prezinte pentru a li se elibera titlul de proprietate la data de 10 noiembrie 2003, fără ca înainte de aceste date să li se fi făcut vreo altă propunere de executare a Sentinței din 26 noiembrie 1996. Având în vedere dispozițiile sentinței în cauză, trebuie constatat că în anul 2003, prin cele două demersuri menționate mai sus, autoritățile și-au îndeplinit obligațiile ce decurg din această sentință, rămânând în discuție doar chestiunea termenului de executare. De altfel, reclamantul admite acest lucru în observațiile sale.

44. Curtea nu poate accepta argumentele Guvernului pentru a justifica întârzierea în executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996. Pe de o parte, din dosar rezultă că autoritățile locale cunoșteau amplasamentul revendicat de reclamant (vezi paragrafele 11 și 15 de mai sus). Pe de altă parte, având în vedere dispozițiile sentinței în discuție, Curtea este de părere că Comisia Chiajna ar fi putut lua mai devreme inițiativa pentru a o executa, astfel cum a făcut-o în anul 2003. Aceasta cu atât mai mult cu cât sentința în cauză nu stabilea amplasamentul terenului ce trebuia acordat reclamantului și mamei sale, iar comisia era singura autoritate competentă pentru a identifica parcelele libere și pentru a formula oferte concrete. Prin urmare, Curtea nu este de părere că întârzierea în executare îi este imputabilă reclamantului (vezi, *mutatis mutandis*, *Acatrinei*, citată mai sus, § 41).

45. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că statul, prin intermediul organelor sale specializate, nu a depus toate eforturile necesare pentru a asigura executarea cu celeritate a Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea.

46. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

47. Pe de altă parte, Curtea consideră că, după constatarea încălcării, concluzie la care a ajuns din cauza duratei de neexecutare a Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996, nu este cazul să analizeze separat dacă în speță a avut loc și încălcarea dreptului reclamantului de a i se soluționa cauza întrun „termen rezonabil“, capăt de cerere ce trebuie considerat ca absorbit de cel precedent (vezi, *mutatis mutandis*, *Lunari împotriva Italiei*, nr. 21.463/93, § 46, 11 ianuarie 2001, *Popea împotriva României*, nr. 6.248/03, § 38, 5 octombrie 2006, și *Societatea de gestiune a portului din Campoloro și societatea fermieră din Campoloro împotriva Franței*, nr. 57.516/00, § 67, 26 septembrie 2006).

B. Asupra refuzului instanțelor interne de a analiza chestiunea punerii în posesie a reclamantului asupra terenului în litigiu pe vechiul amplasament

1. Asupra admisibilității

48. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, aceasta constată că nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Asupra fondului

49. Reclamantul pune în evidență faptul că obiectul cererii sale de intervenție voluntară din 14 februarie 1995 a fost obligarea autorităților locale de a-l pune în posesia terenului în suprafață de 4 ha pe vechiul amplasament ce îi aparținuse rudei sale în anul 1940, obiect diferit de procedura la finalul căreia el a obținut, împreună cu mama sa, Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, care nu preciza unde trebuia efectuată punerea în posesie. Într-un mod similar Cauzei *Glod împotriva României* (nr. 41.134/98, § 39, 16 septembrie 2003), respingerea cererii de intervenție voluntară s-a întemeiat pe „dreptul exclusiv” al comisiilor administrative de a stabili amplasamentul terenului ce trebuia să le fie atribuit.

50. Guvernul consideră că prezenta cauză este diferită de Cauza Glod menționată mai sus, în măsura în care instanțele interne nu au invocat lipsa de competență materială pentru a analiza cererea reclamantului, ci au statuat că această cerere este lipsită de obiect, având în vedere constatarea din Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, care le atribuisese părților interesate 4 ha de teren, fără a stabili amplasamentul.

51. Curtea a analizat deja chestiunea dreptului de acces la o instanță în cazul reclamantilor cărora, după ce au sesizat instanțele interne cu o acțiune ce viza controlul deciziilor luate de comisiile locale pentru a stabili amplasamentul terenurilor atribuite în temeiul Legii nr. 18/1991, li s-a respins acțiunea, fără o judecată pe fond, din cauza competenței exclusive a comisiilor administrative în materie; ea a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție (*Glod*, citată mai sus, §§ 35-40, și *Hauler împotriva României*, nr. 67.703/01, §§ 32-37, 12 iulie 2007).

52. Curtea a analizat cauza de față și consideră că Guvernul nu a prezentat niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie. În mod special, ea observă că, la fel ca și în Cauza *Hauler* menționată mai sus, reclamantul și mama sa au sesizat instanțele interne cu o acțiune privind aplicarea efectivă a dreptului de proprietate ce le fusese recunoscut prin Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996, drept pe care ei l-au considerat încălcat printr-o decizie administrativă care le elibera unor terți un titlu de proprietate pe vechiul amplasament al terenului ce îi aparținuse rudei lor, considerând că ei trebuie puși în posesia acestui teren. Procedura în care a intervenit reclamantul nu avea, așadar, același obiect cu cea soluționată prin sentința menționată mai sus. Deoarece acțiunea reclamantului a fost respinsă din cauza dreptului exclusiv al Comisiei Chiajna de a stabili amplasamentul terenului ce trebuia să le fie atribuit, rezultă că, în conformitate cu afirmațiile instanțelor sesizate cu cauza de față, odată stabilită suprafața de teren la care reclamantul și mama sa aveau dreptul, nu mai era de datoria instanțelor să controleze deciziile comisiilor administrative referitoare la punerea în posesie a părților interesate, în temeiul Legii nr. 18/1991. Or, art. 6 § 1 din Convenție dispune ca deciziile luate de autoritățile administrative ce nu îndeplinesc ele însele cerințele acestei prevederi, cum se întâmplă în cazul de față, să fie supuse controlului ulterior

al unui organ judiciar cu competență deplină (vezi, *mutatis mutandis*, *Glod*, citată mai sus, §§ 35-36).

53. În lumina celor de mai sus, Curtea apreciază că refuzul instanțelor interne de a analiza chestiunea dreptului reclamantului, în temeiul Legii nr. 18/1991, de a fi pus în posesia terenului în cauză pe vechiul amplasament, chestiune lăsată la discreția comisiei administrative, a adus atingere esenței înseși a dreptului său de acces la o instanță (vezi, *mutatis mutandis*, *Hauler*, citată mai sus, § 36, și *Terra Woningen împotriva Olandei*, Hotărârea din 17 decembrie 1996, Culegere 1996-VI; pp. 2122-2123, §§ 52-55).

54. Aceste elemente îi sunt suficiente Curții pentru a constata că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție.

C. Asupra duratei procedurii ce viza punerea în posesie pe vechiul amplasament

55. Perioada ce trebuie luată în considerare a început la data de 14 februarie 1995, odată cu cererea de intervenție voluntară a reclamantului, și s-a încheiat la data de 4 aprilie 2002. Așadar, ea a durat aproape 7 ani și două luni, pentru 8 instanțe și 3 grade de competență.

1. Asupra admisibilității

56. Curtea constată că acest capăt de cerere nu este vădit neîntemeiat în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea constată că acesta nu este afectat de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, trebuie declarat admisibil.

2. Asupra fondului

57. Reclamantul susține că durata procedurii în discuție a fost excesivă și că nu îi este imputabilă.

58. Guvernul apreciază că era vorba de o cauză de complexitate deosebită, având în vedere cererea de intervenție a reclamantului care solicita o analiză asupra admisibilității. Pe de altă parte, el observă declinările de competență și stabilirea unui nou termen de judecată din cauză că unul dintre judecători era incompatibil. Ținând cont de faptul că nu există perioade lungi de inactivitate a instanțelor interne și că reclamantul a solicitat mai multe amânări ale cauzei, el apreciază că durata respectivă nu a fost nerezonabilă.

59. Curtea reamintește faptul că rezonabilitatea duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și ținând cont de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special de complexitatea cauzei, de comportamentul reclamantilor și de cel al autorităților competente, precum și de miza litigiului pentru părțile interesate (vezi, printre multe altele, *Frydlender împotriva Franței* [MC], nr. 30.979/96, § 43, CEDO 2000-VII).

60. Curtea a analizat în mai multe rânduri cauze ce ridicau probleme similare cu cele ale cazului de față și a constatat încălcarea art. 6 § 1 din Convenție (vezi *Frydlender* citată mai sus).

61. După ce a analizat toate elementele ce i-au fost supuse atenției, Curtea consideră că Guvernul nu a expus niciun fapt sau argument convingător care să poată duce la o altă concluzie în cazul de față. În primul rând, contrar argumentului Guvernului, din dosar nu reiese că analiza admisibilității cererii de intervenție a reclamantului a întârziat procedura sau a crescut complexitatea cauzei. Mai exact, Curtea observă că desfășurarea procedurii a fost marcată de amânarea repetată a cauzei pentru noi termene de judecată din cauza unor vicii ale procedurii de citare, de termenele lungi acordate înainte ca o nouă instanță sesizată cu dosarul să stabilească primul termen de judecată și, în special, de declinările de competență de la începutul procedurii, cauza nefiind trimisă în fața instanțelor civile competente decât la data de 25 iunie 1996 (vezi, *mutatis mutandis*, *Ispan împotriva României*, nr. 67.710/01, § 44, 31 mai 2007). Întârzierile rezultate din aceste amânări, precum și casarea cu trimitere spre rejudecare din 12 octombrie 1998 pentru viciu de procedură sunt imputabile autorităților. În ceea ce privește comportamentul reclamantului, chiar observând cele câteva amânări pentru un alt termen de judecată solicitate în special pentru a-și pregăti apărarea, Curtea reiterează faptul că nu i se poate reproșa că a folosit diverse căi de atac interne pentru a-și apăra drepturile (*Simon împotriva Franței*, nr. 66.053/01, § 31, 8 iunie 2004).

62. Curtea apreciază, prin urmare, că nici complexitatea cauzei, nici comportamentul reclamantului nu explică durata procedurii, privită în ansamblul ei.

63. Ținând cont de cele de mai sus și de jurisprudența sa în materie, Curtea apreciază că, în speță, durata procedurii litigioase nu respectă cerința „termenului rezonabil“.

64. Prin urmare, a avut loc încălcarea art. 6 § 1.

II. Asupra pretinselor încălcări ale art. 1 din Protocolul nr. 1, analizat separat și coroborat cu art. 13 din Convenție

65. Reclamantul se plânge, pe de o parte, de refuzul instanțelor de judecată interne de a-i analiza pe fond cererea de intervenție voluntară ce viza punerea sa în posesia terenului de 4 ha pe vechiul amplasament, considerând că este lipsit de acest teren și că nu a beneficiat de un recurs efectiv în acest sens. Pe de altă parte, el se plânge de termenul în care autoritățile au executat Sentința din 26 noiembrie 1996 a Judecătoriei Buftea. El invocă art. 1 din Protocolul nr. 1, analizat separat și - în ceea ce privește primul capăt de cerere - coroborat cu art. 13 din Convenție, articole care prevăd următoarele în părțile lor relevante:

Articolul 13

„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale (...).”

Articolul 1 din Protocolul nr. 1

„Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare pentru a reglementa folosința bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.”

A. Asupra admisibilității

66. În ceea ce privește punerea în posesie a reclamantului și a mamei sale pe vechiul amplasament ce îi aparținuse unei rude, Guvernul consideră că ei nu beneficiază de un „bun” sau cel puțin de o „speranță legitimă” în privința amplasamentului litigios, deoarece nicio instanță nu a precizat că ei aveau dreptul să li se atribuie acest amplasament.

67. Reclamantul consideră că avea o „speranță legitimă” în ceea ce privește punerea în posesia terenului în suprafață de 4 ha pe amplasamentul respectiv deoarece, deși Sentința din data de 10 martie 1997 a Judecătoriei Sectorului 6 București, care le recunoștea dreptul asupra acestui amplasament, fusese casată, nicio instanță nu a analizat și nu a respins pe fond, în procedura ulterioară, cererea de intervenție privind amplasamentul în cauză.

68. Curtea consideră că argumentul Guvernului tinde la invocarea unei excepții de inadmisibilitate din cauza necompetenței *ratione materiae* în ceea ce privește primul capăt de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1 și, având în vedere natura cererii și elementele aflate la dosar, apreciază că trebuie să unească această excepție cu fondul.

69. Pe de altă parte, în ceea ce privește ambele capete de cerere, Curtea constată că ele nu sunt vădit neîntemeiate în sensul art. 35 § 3 din Convenție. Mai mult, ea constată că nu sunt afectate de niciun alt motiv de inadmisibilitate. Prin urmare, le declară admisibile.

B. Asupra fondului

1. Asupra refuzului autorităților de a-l pune pe reclamant în posesia terenului pe vechiul amplasament

70. Având în vedere constatarea referitoare la dreptul de acces la o instanță prevăzut de art. 6 § 1 (paragrafele 51-54 de mai sus), Curtea apreciază că nu este necesar să analizeze separat dacă, în speță, a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1, analizat separat și coroborat cu art. 13 din Convenție (*Glod*, citată mai sus, § 46, *Hauler*, citată mai sus, § 41, și *Crisan împotriva României*, nr. 42.930/98, § 32, 27 mai 2003). Această concluzie scutește, pe de altă parte, Curtea să se pronunțe asupra excepției ridicate de Guvern (*Moschopoulos-Veïnoglou și alții împotriva Greciei*, nr. 32.636/05, § 35, 18 octombrie 2007).

2. Asupra executării tardive a Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996

71. Admițând că în temeiul sentinței menționate mai sus reclamantul și mama sa erau îndreptățiți să li se atribuie un teren în suprafață de 4 ha situat pe raza comunei Chiajna, Guvernul își reiterează argumentele prezentate cu privire la art. 6 § 1 din Convenție (paragraful 40 de mai sus) pentru a justifica executarea tardivă, în anul 2003, a acestei sentințe definitive.

72. Reclamantul consideră că era de datoria autorităților să execute sentința în cauză și că a fost lipsit înainte de anul 2003 de exercitarea dreptului său de proprietar asupra terenului în suprafață de 4 ha.

73. Făcând referire la jurisprudența aplicabilă în materie (*Kopecky împotriva Slovaciei* [MC], nr. 44.912/98, § 35, 28 septembrie 2004, și *Gavrileanu*, citată mai sus, § 52), Curtea constată că, în speță, Sentința definitivă din 26 noiembrie 1996 a creat în beneficiul reclamantului și al mamei sale „speranța legitimă” de a li se reconstitui un drept de proprietate asupra unui teren de 4 ha pe raza comunei Chiajna, această creanță constituind așadar o „valoare patrimonială” ce duce la aplicarea garanțiilor art. 1 din Protocolul nr. 1.

74. Cu toate acestea, Curtea constată că, în speță, autoritățile locale însărcinate să execute sentința respectivă nu au îndeplinit demersurile necesare acestui scop decât în noiembrie 2003, întârzierea fiindu-le imputabilă (vezi paragrafele 44-45 de mai sus). Curtea observă că Guvernul nu a oferit nicio justificare valabilă pentru ingerința cauzată prin neexecutarea într-un termen rezonabil a sentinței definitive pronunțate în speță; așadar, ea era arbitrară și încălca principiul legalității. O astfel de concluzie scutește Curtea de a mai cerceta dacă a fost păstrat un just echilibru între cerințele interesului general și imperativele de apărare a dreptului individual al reclamantului (*Gavrileanu*, citată mai sus, § 55).

75. Prin urmare, Curtea apreciază că avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1.III. Asupra aplicării art. 41 din Convenție

76. Conform art. 41 din Convenție,

„Dacă Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o reparație echitabilă.”

A. Prejudiciu

77. Reclamantul solicită suma de 2.800.000 euro (EUR) cu titlu de daune materiale suferite din cauza nerestituirii terenului de 4 ha pe vechiul amplasament, prejudiciu calculat în funcție de valoarea acestui teren. Pe de altă parte, el solicită suma de 40.000 EUR cu titlu de daune morale suferite, printre altele, ca urmare a frustrării și neplăcerilor cauzate de faptele autorităților descrise în cererea sa adresată Curții.

78. Guvernul apreciază că nu este cazul să repare prejudiciul material pretins de reclamant, având în vedere că a fost pus în posesia unui teren în conformitate cu Sentința din 26 noiembrie 1996. În ceea ce privește cererea de daune morale, el apreciază că nu există nicio legătură de cauzalitate între prejudiciul pretins și presupusele încălcări ale Convenției și, în subsidiar, că o eventuală hotărâre de condamnare din partea Curții ar putea constitui, în sine, o reparație satisfăcătoare în acest sens. Pe de altă parte, el consideră că suma solicitată este excesivă, având în vedere jurisprudența Curții.

79. Curtea constată că, în ceea ce privește cererea întemeiată pe lipsa de restituire a terenului pe vechiul amplasament, singura bază ce trebuie reținută pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă, în speță, în faptul că reclamantul nu a beneficiat de dreptul de acces la o instanță pentru a se analiza chestiunea dreptului său de a i se atribui terenul în cauză, chestiune lăsată la discreția comisiilor administrative. Desigur, Curtea nu poate specula care ar fi fost soluția procesului în caz contrar, dar nu consideră nerezonabil să creadă că partea interesată a suferit o reală pierdere de șansă (vezi, *mutatis mutandis*, *Glod* citată mai sus, § 50, și *Hauler*, citată mai sus, § 45). Pe de altă parte, Curtea admite că reclamantul a suferit un anumit prejudiciu moral din cauza frustrării provocate de întârzierea în executarea sentinței definitive pronunțate în favoarea sa, din cauza lipsei de acces la o instanță și ca urmare a duratei excesive a procedurii civile și că acest prejudiciu nu este suficient compensat prin constatarea încălcărilor în discuție. Statuând în echitate, conform art. 41, ea îi acordă suma de 8.000 EUR pentru toate prejudiciile.

B. Cheltuieli de judecată

80. Reclamantul solicită și suma de 13.675 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în fața instanțelor interne și, în special, în fața Curții, pe care le detaliază astfel:

a) 3.265 EUR pentru munca depusă de avocatul care l-a reprezentat în fața Curții în anul 2006 și care i-a redactat observațiile (reclamantul a furnizat o convenție de onorarii, cu tarifele orare ale avocatului, și un decont orar al muncii depuse de acesta);

b) 10.500 EUR pentru alte cheltuieli suportate în fața instanțelor interne și în fața Curții, referitor la care prezintă copii ale unor contracte de asistență judiciară pentru procedurile interne, indicând onorariile percepute de avocații săi, pentru o sumă totală de 2.600.000 lei românești (ROL), respectiv 320 EUR la momentul respectiv, conform informațiilor furnizate de Banca Națională a României; de asemenea, el mai pune la dispoziție fotocopiiile recipiselor poștale privitoare la taxele poștale de corespondență cu Curtea.

81. Guvernul observă că reclamantul nu a oferit documente justificative decât pentru o parte din cheltuielile pe care pretinde că le-a suportat. Referitor la cheltuielile avute în fața instanțelor interne, el apreciază că reclamantul putea cere instanțelor rambursarea lor. Referitor la procedura în fața Curții, el își exprimă îndoiala față de realitatea mențiunilor din decontul orar al avocatului său, considerând, în orice caz, că onorariile sunt excesive.

82. Conform jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea cheltuielilor sale de judecată decât în măsura în care li s-au stabilit realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului acestora. În speță, ținând cont de elementele aflate în posesia sa și de criteriile menționate mai sus, Curtea consideră rezonabilă suma de 250 EUR cu titlu de cheltuieli de judecată suportate în procedurile naționale și de 1.500 EUR pentru procedura în fața Curții. Din această sumă trebuie dedusă suma percepută cu titlu de ajutor judiciar, plătită de Consiliul Europei, și anume 850 EUR. Prin urmare, Curtea îi acordă reclamantului 650 EUR pentru procedura în fața Curții.

C. Dobânzi moratorii

83. Curtea consideră potrivit ca rata dobânzii moratorii să se bazeze pe rata dobânzii facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene, majorată cu 3 puncte procentuale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

în unanimitate,

CURTEA:

1. declară cererea admisibilă;

2. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție în ceea ce privește dreptul reclamantului de acces la o instanță din cauza întârzierii în executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996 și a lipsei de analiză pe fond a cererii sale de intervenție voluntară referitoare la punerea în posesie pe vechiul amplasament;

3. hotărăște că nu este necesar să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art. 6 § 1 din Convenție referitor la durata procedurii de reconstituire a dreptului de proprietate asupra terenului în suprafață de 4 ha;

4. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 6 § 1 din Convenție din cauza duratei procedurii privind cererea de intervenție voluntară;

5. hotărăște că nu este necesar să analizeze capătul de cerere întemeiat pe art. 1 din Protocolul nr. 1, separat și coroborat cu art. 13 din Convenție, privind lipsa de analiză pe fond a cererii de intervenție voluntară referitoare la punerea în posesie pe vechiul amplasament;

6. hotărăște că a avut loc încălcarea art. 1 din Protocolul nr. 1 din cauza întârzierii în executarea Sentinței definitive din 26 noiembrie 1996;

7. hotărăște:

a)ca statul pârât să îi plătească reclamantului, în 3 luni de la data rămânerii definitive a prezentei hotărâri, conform art. 44 § 2 din Convenție, suma de 8.000 EUR (opt mii euro) pentru toate prejudiciile, 250 EUR (două sute cincizeci euro) pentru cheltuielile de judecată suportate în cadrul procedurilor naționale și 650 EUR (șase sute cincizeci euro) pentru cele suportate în procedura în fața Curții;

b)ca sumele respective să fie convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb valabil la data plății și ca la acestea să fie adăugată orice sumă ce ar putea fi datorată cu titlu de impozit;

c)ca, începând de la expirarea termenului menționat mai sus și până la efectuarea plății, aceste sume să se majoreze cu o dobândă simplă având o rată egală cu cea a facilității de împrumut marginal a Băncii Centrale Europene valabilă în această perioadă, majorată cu 3 puncte procentuale;

8. respinge cererea de reparație echitabilă în rest.

Întocmită în limba franceză, ulterior fiind comunicată în scris la data de 1 aprilie 2008 pentru a face aplicarea art. 77 §§ 2 și 3 din Regulament.

Josep Casadevall,

președinte

Stanley Naismith,

grefer adjunct